

Mán-Várhegyi Réka

Vázlat valami máshoz

Valahogy nem józanodom ki teljesen, mire hazaérek, pedig ez egyébként varázsütésre szokott történni, nem kell tennem érte semmit, csak belépek az ajtón, talán mert idebent az örökké ítélkező anyám és a túlságosan érzékeny fiam vár, még ha alszanak is, egy csettintés, és kitisztul a látásom, a köd felemelkedik az agyamról, legfeljebb a fejfájás nem múlik el, nem szoktam ittasan hazatérni, de előfordul, hosszú ideje élünk úgy, ahogy élünk, most nem alszanak, délután van, mi az istenért vagyok ennyire rosszul, csavargatja a fejemet a fájdalom, nyomja a halántékomat, bizonyos szempontból érdekes ez az állapot, általában nincs ellenemre elmerülni ezekben az érzetekben, ez is egyfajta meditáció, nem ellenkezni, nem elszaladni a fájdalom elől, hanem elfogadni és belemenni, ha ideig-óráig sikerül, megérint a lassúság, amit egyébként hiába kergetek, most ez nem történik meg, de úgy vagyok vele, hogy megtörténhetne, csak át kell billennem a másik oldalra, le kéne zuhanyoznom, de a fiam körözöttes kenyeret eszik az asztalnál ülve, nem viszi be a szobába, nem hever el vele a kanapén, mint én, ő mindig leül az asztalhoz, a tányér fölött eszik,

nem morzsáz, és miután egy paradicsomszeletet tesz a szájába, az ujjai végéről a paradicsomlevet a tányér mellé kikészített szalvétával itatja le, már ott ülök mellette.

– Szomorú vagy? – kérdezi, miután megrágta és lenyelte a falatot.

Nagy önuralomra van szükségem, hogy visszatartsam a könnyeimet, megrázom a fejem, nem vagyok különösebben szomorú, bizonyos életkor fölött sokak alapállapota a szomorúság, ez teljesen természetes, én úgy érzem, túlléptem azon, hogy az életem nem olyan, mint amilyennek egykor elképzeltem, és különösebben az sem foglalkoztat, hogy egy napon majd nyomtalanul eltűnök, gyerekként még a mennyországban hittem, elképzelni sem tudom, hogyan lehet megbirkózni ilyen zsenge korban a végleges elmúlás gondolatával, hát persze hogy érte, a fiamért mindig szomorú vagyok egy kicsit.

– Szerinted nálunk ki a családfő? – kérdezi valamivel később.

Azt hiszem, ez a téma beakadt neki. A halántékomat masszírozom, igyekszem derűsen nézni rá.

– Általában a férfiak szoktak a családfők lenni – teszi hozzá.

– Manapság ez nem ilyen egyszerű. Jó esetben a férfi és a nő együtt irányítják a család életét – magyarázom, de közbevág.

– A férfiak nagyobbak és erősebbek. Az emberek jobban hallgatnak a férfiakra.

– Miből gondolod?

– Mert így van. Ezt mindenki tudja.

Mondanék valamit, erősen gondolkodom, milyen irányból induljak neki, noha ez tényleg nem a legmegfelelőbb pillanat, talán később kéne visszatérni rá, francba, a fiam már megint ugyanazt csinálja, amit az elmúlt időben sokszor láttam tőle, megrázza a fejét, mintha

a haját akarná kirázni a homlokából, majd egy kézmozdulattal visszasimítja a helyére a tincset, ezt megismétli többször is, a mozdulat teljesen értelmetlen, azt hiszem, ő észre sem veszi, nem akarok egyelőre beszélni róla, félek, hogy ez tikkelés, volt már ilyesmivel dolgunk korábban, hónapokig tartó arcrángás, nem akarom.

– Apu sajnos nem jó családfőnek. Nem lakik itt, és amúgy is megbízhatatlan – mondja.

– Sajnos ebben igazad van.

– Ha neked lenne új férjed, egy rendes ember... – A szemem sarkából érzékelem a hajrázó mozgatsort.

– Tényleg azt szeretnéd, hogy neked új férjem legyen?

– De nincs.

Legutóbb már ott tartottam, hogy gyerekpszichológushoz viszem a fiamat, de a nő, akit felhívtam, hogy a feltételekről érdeklődjek, már a második percben arról beszélt, hogy a tikkelésnek nagy valószínűséggel a közös életünkhöz van köze, ezzel szülőként szembe kell nézni, a buszmegállóban állva telefonáltam, jobban meg kellett volna gondolnom, mikor és hol keríték sort a hívásra, nem számítottam rá, hogy lehord egy idegen, rendkívül mély hangja volt egyébként, mint Ilának, semmit sem tudott rólam, mégis engem tett felelőssé, persze én sem gondolom másképp, tudom, hogy mindennek én vagyok az oka, de amikor ennek a nőnek a szájából tört elő a vádaskodás, váratlanul félelem fogott el, hagytam a buszt, futottam az utcán, elbotlottam a kövekben és az üres üdítősdobozokban, fél karommal a melltartóból kiszabadult mellemet tartottam, amikor a házunkhoz vezető utcán kaptattam fel, már félhangosan az ég felé esküdöztem, hogy blablaba, most már tényleg szembenézek vele, hányszor fordultam a fiam ellen, mert hiába voltak ezek rövid megőrülések, legfeljebb ötpercnyi üvöltés után általában magamhoz szoktam térni, de halálra

ijesztettem, biztos vagyok benne, legalább nem tartottak sokáig, legalább megbántam őket, de akárhogy nézzük, ezek visszavonhatatlan bűnök, pedig nem minden bűn visszavonhatatlan, a legtöbbet elsimítja az idő, legtöbb esetben az is elég a megszabaduláshoz, ha utólag tényleg megbánjuk, amit tettünk, Mocsár mesélt arról a visszatérő álmáról, amelyben egyszer csak rádöbben, hogy valamikor régen gyilkosságot követett el, a holttestet elásta a kertjében, a rendőrök soha nem találták meg, és álmában Mocsár pontosan tudja, hogy már nem is fogják megtalálni, nem kell félnie a felelősségre vonástól, mégis egyre jobban belebetegszik a gondolatba, hogy egyszer megölt valakit, ennyi, semmi más nem történik az álomban, csak mind gyötrelmesebben tudatosul benne a visszavonhatatlan bűn.

– Februárban betöltöm a nyolcat – mondja a fiam, és a szemembe néz. Összeszorítja a szívemet ez a komolyság, bárcsak ölelgethetném és puszilgathatnám, bárcsak felkaphatnám és megnevettethetném. – Elég érett leszek ahhoz, hogy én legyek a családfő.

– Kicsi bogárkám – mondom, és nevetek, hátha átragad rá az én nevetésem, nem tudom abbahagyni, túl hangos vagyok, és csuklom is, anyám robog ki a szobából, ezek szerint mégis aludt, most riadt fel a délutáni pihenéséből, biztos oltári dühös, mert felébresztettem, nem, a hangomból tudja, hogy rossz napom van, ismer valamennyire, megragad a hónom alatt, és kihúzza velem együtt a széket, na gyere, állj fel, mondja, ilyenkor szörnyen erősnek tűnik, megyünk a fürdőszobába, maga előtt tol, egyél még, angyalkám, a hűtőben van padlizsánkrem is, szól vissza a fiamnak, és amikor már benyomultunk a fürdőbe, amikor már hangosan csobog a víz, akkor kezd el szidni, amiért ilyen állapotban jöttem haza, én szó nélkül vetkőzöm, ő leül a szárító előtt

álló hokedlire, és jajgatva sajnálja magát, az unokáját,
engem, nem érti, hogy lettem ennyire használhatatlan.

*A szerző a kötet megírása idején
Erzsébetvárosi Irodalmi Ösztöndíjban részesült.*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2022-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót tervezte Hidvégi Anna
Kiadványszám 9208
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4174 1